

Itt mi most jobbra fordulunk, ne haragudj, mondja, át kell sétálnom a Hősökön,
ígértem a feleségemnek egy aranyláncot.

Nevet, majd hirtelen nem. Köpöd ki.

Kérdőn nézek.

Egyszer talált egy gyűrűt a téren hajnalban, kutyasétáltatás közben.

Hát valami sokkarátos fehérarany cucc volt, bevizsgáltatták, lepucoltatták.

Azzal jegyezte el.

Azóta mindig a burkolatot figyeli a téren, mikor hazamegy.

Azt mondja, a munkája is ilyen, mindig a földet nézi.

Nevet. Na, szia.

De mi az a munka, amiért mindig a földet kell nézni.

Drukkolok, hogy ne mondja, szép napot. Utálok azt.

Meg kellett volna kérdeznem.

Hálistennek nem mondja.

Miklya Zsolt

DÖM. DÖDÖM

Részlet egy szonettregényből

1

Létben oldódó líra, vitamin,
addikció a vers? Mitől, kitől függ?
A függesztés fő pontjai közt ódöngsz.
Rakodópartok, hidak síkjain.

Sínek között másként folyna a lépés,
fölöttük forró levegő remeg.
Nem felejtet a széles síneket,
mi idehozott. Minek? Ez a kérdés.

Miért kötsz ki a Dunánál megint?
A létről milyen meséket fecseghet?
Milyen ritmussal, rezgéssel kecsegtet?

Felejtsd el most a versírórutint.
Kérdezd meg inkább te is, felnevetve,
Döm. Dömdödöm. Melyikünk volt a Medve?

2

Döm-dömdödöm, melyikünk volt a Medve? –
kérdetted séta közben. Nem tudom,
Pestről mentünk Budára a hídon,
vagy Budáról tartottunk éppen Pestre,

csak azt tudom, hogy remegett a híd,
áthajoltam a vaskos fémkorláton,
a fémet és a víztükröt, belátom,
egyszerre megkóstolni nincsen íz.

A remegés ismerős volt, talán
a magzatvízben mozgott így az ember,
ki ebihalként légszomjat nem ismer,

de utat tör a medence falán,
és rezgést, ringást lassan elfeledve,
belefeledkezik az ismeretbe.

3

Belefeledkezik az ismeretbe,
képletet vár az emberek között,
egy birodalom addig működött,
míg határát nem lépte túl a kedve.

Míg összetartotta a partjait
az információáramlás tükre,
és adataira nem volt túl büszke,
nem adatközlő, ember volt, akit

megkérdezett a kapuban, mi végre
és hogyan éltek itt az őseink,
kik sosem lettek hősök. Freud szerint

tabuizált az apahős személye.
Személytelen marad az ember lényé,
míg katalogizálja dolgait.

4

Míg katalogizálja dolgait,
táblázatokat rajzol, cédulázik,
néha felpillant, mit csinál a másik,
információt szív vagy kokaint.

Ebédidő alatt lemegy a partra,
előveszi szalámis szendvicsét,
lassan rág, falatonként nézve szét,
a víz a mohos köveket hogy nyalja.

Esővízzel telt pocsolórára gondol,
mit felmelegített a nyári nap,
gyerekek paradicsom, lágy iszap,

felőttnek, elég lesz mára a gondból.
Fülledt víz, pállik a melegtől, haszontól,
a haszontalan pediglen kikap.

5

A haszontalan pediglen kikap,
hiánygazdálkodásnak ez az ára.
Reciprokelv a túlélés szabálya.
Kaláka helyett működik a csap.

Amit kaptál, mint tartozást viszed,
hiába bújsz el, menekülsz előle.
Hiába szórod le a kockakőre
a morzsáid. Nem lesz galambszíved.

A galambok – ki szemtelen, ki félszeg –
felkapkodják maradék kedvedet.
Az információkból épp elég lesz,

parttól partig nem számolsz lépteket.
Hídon át, parton végig, hídon vissza,
hozzá a városkép, festett kulissza.

6

A városkép hozzá festett kulissza,
a monodráma sinusívein
naponta, mintha börtön rácsain,
suttog át néhány implicit premissza.

Én pedagógus nem leszek soha.
Se balek, se oly nyugtalan kísértet,
ki gerendára akasztva ér véget,
lószerszámok közt édes mostoha.

Rekatalogizálhatom a rendet.
A kultúra is kartotékadat.
Szelemenek ágasfákon pihennek.

Járom oda-vissza a hidakat.
Várom, mikor mond valaki *The end*-et.
Zsindely, szuszék, szarkofágmásolat.

7

Zsindely, szuszék, szarkofágmásolat,
karcolt jelein körkörös időrend.
Nem értetted a sínekre írt óment,
csak nemet mondtál. Vétekáldozat.

Mit adtál oda? Hírnevet? Mulandót?
Az eminens diák önérzetét?
Szerepmámort? *Gondolta a fené*-t?
És mit kaptál? Fehér lapot? Biankót?

Én nem csinálom ezt tovább, apa.
Nem leszek jófiú, sem optimista.
És nem jövök lógó orral haza,

hogy taknyomat a jó föld majd felissza.
Nem esik jól a tudomány szaga.
Nincs lyukas zsebemben telefonlista.

8

Nincs lyukas zsebemben telefonlista,
az orvost személyesen keresem.
A pszichológust felírja nekem.
Sch-t tippel a diagnózisra.

Kutatómunkám végre lázba hoz.
Mi a lópikula az az escéhá?
Lehetnék – bár még nem vagyok a célnál –,
metakommunikáció szakos.

A meta-elv lenyűgöz, s célt határoz:
Leguggolok, a szó alatt mi van?
Pipiskedek, de nem jutok a mához.

A Carpe diem! elmaradt futam.
Postás-, statisztá-, segédmunka-káosz,
a flaszteren felgyorsul az iram.

9

A flaszteren felgyorsul az iram,
a döntésmechanizmus random-elve,
levélhordóként hajnalonta kelve,
színésztanoncként keresem magam.

Identitáskergető amatőrök
közt amatőrőbb nálam nem lehet,
zsebemben ott a dömdödöm-füzet,
mit sohasem fedeztek fel az örök.

Most üresen sárgulnak lapjai,
a bábok között elaludt a hangya,
nincs ébresztőórája és harangja,

a vers bűvópatak, nem cunami.
Hogy bírsz ki még egy ilyen ronda évet?
Tévedtél, vagy a belső órád téved?

10

Tévedtél, vagy a belső órád téved,
s a pszichológusnak van igaza?
Elhúzódo kamaszkor. Menj haza.
Itt elhúz melletted mindenki, nézd meg.

Bábok között egy esetlen fabáb vagy,
ki csetlik-botlik, csuklik és tagad,
ha rossz fát tesz a tűzre. Füstje nagy,
lángja parányi és gyorsan alábbhagy.

A balettmester szíve befogad.
A fából faragott magányos tánca
ismerős neki. Bebújik a bábba,

csak mozdulatot, nem tanácsot ad.
Míg beszélgetünk, teapára éled,
erek támadnak, táplálni a szívet.

11

Erek támadnak, táplálni a szívet,
nem kérdezik, melyikünk volt a Medve,
nyelvmélyi senkiként, dörmölvén egyre,
hogy nem szolgálnak tetszhalott ügyet.

*Amit szemekkel sejtess, várd ki azt,
a mozdulat segít addig kibírni,
egy fabáb esetlenül táncol, így ni,
és bábuként nem talál több vigaszt.*

De bábuként is jobb, magányosan,
mint gyűjtősnak felaprítva remélni,
hogy tűzre tesz, aki a házat bérlí,

s a hamut elfújja egy szélfutam.
A szél eddig megőrzött, hála néki.
Nem tudhatod, mikor, hol és hogyan.

12

Nem tudhatod, mikor, hol és hogyan,
a szél feltámad, fúj, aztán alábbhagy.
Bitorlónak nem adod át a házat.
Hacsak nem egy kakukktojás fogan.

A vád – hogy áruló vagy – rád szakad.
Egy fuldoklótól nem számíthat másra
az életmentő, magával kell rántsa,
ha nem elég erős a mozdulat.

Hiába vannak körötte sokan.
Feküdhetne akár a kockakőre,
vergődésével nem sokat törődve

kikerülnék, mint egy tisztátalant.
Nem fekszik le közékük egyelőre.
Oblomovkája messze gyászba' van.

13

Oblomovkája messze gyászba' van,
apja nem érti, önmagát okolja,
kimegy, a kertben kívánja pokolra
a percet, mikor nem mondta, fiam.

Anyja meg érti, s önmagát okolja,
kétszer mos mindent, kétszer takarít,
a lepedője szinte már vakít,
az inzulinnal együtt adagolja.

Csak gyerekek közt gyógyul meg a lélek.
Elsőnek lép a terembe, nahát,
neonfény pattog halk aritmiát,

táblára ír, füzetet oszt, szemléltet,
visszaidézi óvodás fiát,
megértette, hogy mit mond a kísérlet.

14

Megértette, hogy mit mond a kísérlet,
hőre tágult, megnőtt a fémgolyó.
A heuréka-élmény lángoló.
A kudarc hűtővíz. Sosem merénylet.

Nem lógó orral érkezik haza,
bár egész télen medveálmot alszik.
Budapestre otthonról sem haragszik.
Belülről hömpölyög már a Duna.

Döm. Dödöm. Dömdödöm – gondolja, hisz
néma gyerek is szaván fogható.
A kísérleteredmény biztató

lenne, ha nem zavarná valami.
Fel kéne kelni. Kinn füttyöl a rigó.
Létben oldódó líra, vitamin.

15

Létben oldódó líra, vitamin,
döm, dömdödöm, melyikünk volt a Medve?
Belefeledkezik az ismeretbe,
míg katalogizálja dolgait.

A haszontalan pediglen kikap,
hozzá a városkép festett kulissza.
Zsindely, szuszék, szarkofágmásolat.
Nincs lyukas zsebében telefonlista.

A flaszteren felgyorsul az iram,
tévedtél, vagy a belső órád téved?
Erek támadnak, táplálni a szívet,

nem tudhatod, mikor, hol és hogyan.
Oblomovkája messze gyászba' van,
megértette, hogy mit mond a kísérlet.